

ΚΑ
ΛΟ
ΚΑΙ
ΡΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Summer*

Συγγραφέας: Edith Wharton

Μετάφραση: Έλλη Έμκε

Τυπογραφική διόρθωση: Χρύσα Φραγκιαδάκη

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Θάνος Κακολύρης

© 2016, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

www.epbooks.gr

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής

τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

ISBN 978-960-569-559-0

ΙΝΤΙΘ ΓΟΥΟΡΤΟΝ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Μετάφραση
Έλλη Έμκε

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Μια κοπέλα βγήκε από το σπίτι του δικηγόρου Ρόγιαλ, στο τέρμα του μοναδικού δρόμου του Νορθ Ντόρμερ, και στάθηκε στο κατώφλι.

Ήταν νωρίς κάποιο απόγευμα του Ιουνίου. Ένας ουρανός διάφανος, όπως την άνοιξη, έλουζε με βροχή από ασημένιες ηλιαχτίδες τις στέγες του χωριού, τα γύρω λιβάδια και τα δάση από αγριόπευκα. Ένα αεράκι έσπρωχνε τα μπαμπακένια σύννεφα στις πλαγιές των λόφων, στέλνοντας τη σκιά τους πάνω στα χωράφια και στον χορταριασμένο δρόμο, που γίνεται επίσημα οδός όταν περνάει μέσα από το Νορθ Ντόρμερ. Είναι μια τοποθεσία ανοιχτή, σε αρκετό υψόμετρο, που της λείπει η πλούσια σκιά των πιο προστατευμένων χωριών της Νέας Αγγλίας. Τα σύδεντρα από κλαίουσες ιτιές στη λιμνούλα με τις πάπιες και τα νορβηγικά έλατα στην αυλόπορτα της οικίας Χάτσαρντ έριχναν τη μοναδική, σχεδόν, σκιά ανάμεσα στο σπίτι του δικηγόρου Ρόγιαλ και στην άλλη άκρη του χωριού, όπου ο ίδιος δρόμος ανηφορίζει πέρα από την εκκλησία και περιβάλλει τον μαυριδερό φράχτη από αγριόχορτα γύρω από το κοιμητήριο.

Το αεράκι του Ιουνίου, παιχνιδίζοντας στο διάβα του, έσειε τα θλιμμένα κλαδιά στα έλατα του κήπου της οικίας Χάτσαρντ. Σ' ένα δυνατό του φύσημα, άρπαξε το ψαθάκι κάποιου νεαρού που εκείνη την ώρα περνούσε από κάτω και το στροβίλισε, μέχρι που έπεσε στη λιμνούλα απέναντι.

Καθώς εκείνος έτρεξε να το ψαρέψει, το κορίτσι στο κατώφλι του δικηγόρου Ρόγιαλ παρατήρησε πως ήταν ξένος, φορούσε αστικά ρούχα και γελούσε με όλα τα δόντια του, όπως γελάνε συνήθως οι ξένοιαστοί νέοι όταν τους τυχαίνουν τέτοιες μικροαναποδιές.

Για μια στιγμή, η κοπελιά καρδιοχτύπησε και η συστολή, που την έπιανε μερικές φορές όταν αντίκριζε φάτσες παραθεριστών, την έκανε να ξαναμπει στο σπίτι και να προσποιηθεί πως έψαχνε το κλειδί, μολονότι ήξερε ότι το είχε βάλει κιόλας στην τσέπη της. Στο χολ κρεμόταν ένας στενός, πραιοσινωπός καθρέφτης, μ' έναν επιχρυσωμένο αετό στην κορυφή. Κοιτάχτηκε μέσα του και χλιοστή φορά ευχήθηκε να είχε γαλανά μάτια σαν της Άναμπελ Μπαλτς, της νέας που ερχόταν κάπου κάπου από το Σπρίνγκφιλντ για να κρατήσει μια βδομάδα συντροφιά στη γριά δεσποινίδα Χάτσαρντ. Έπειτα, ίσιωσε το ηλιοδαρμένο καπέλο πάνω από το μαυριδερό μουτράκι της και ξαναβγήκε στη λιακάδα.

– Πώς τα μισώ όλα! μουρμούρισε.

Ο νεαρός είχε διαβεί την αυλόπορτα της οικίας Χάτσαρντ και ο δρόμος απλωνόταν άδειος μπροστά της. Στο Νορθ Ντόρμερ –ένα μέρος έτσι κι αλλιώς ερημικό τις περισσότερες ώρες– τώρα, στις τρεις το απόγευμα του Ιουνίου, οι λίγοι γεροδεμένοι άντρες έλειπαν στους αγρούς ή στα δάση, ενώ οι γυναίκες καταγίνονταν με τις μονότονες σπιτικές αγγαρείες.

Το κορίτσι προχωρούσε στριφογυρίζοντας το κλειδί στο δάχτυλο και κοίταζε γύρω, με το ενδιαφέρον που προκαλεί η παρουσία κάποιου ξένου σ' έναν οικείο χώρο. Πώς να έμοιαζε, άραγε, το Νορθ Ντόρμερ στα μάτια ανθρώπων από άλλα μέρη του κόσμου; Η ίδια ζούσε εκεί από πέντε χρονών και για καιρό πίστευε πως ήταν ένα μέρος κάποιας σημασίας. Όμως, πριν από έναν περίπου χρόνο, ο κύριος Μάιλς, ο καινούριος παπάς του Χέμπουρν, που ερχόταν με το αμαξάκι του για να λειτουργήσει στην εκκλησία του Νορθ Ντόρμερ κάθε δεύτερη Κυριακή –με την προϋπόθεση ότι δε θα 'βρισκε τους δρόμους οργωμένους από το σύρσιμο των κομμένων κορμών–, έγινε αφορμή για ν' ανοίξουν

τα μάτια της. Ο καλός εφημέριος, σε μια κρίση ιεραποστολικού ζήλου, πρότεινε να συνοδέψει όλους τους νέους του χωριού στο Νέτλετον, για να παρακολουθήσουν μια διάλεξη με προβολή εικόνων από τους Αγίους Τόπους. Έτσι, τα δώδεκα κορίτσια και αγόρια που εκπροσώπουσαν το μέλλον του Νορθ Ντόρμερ στοιβάχτηκαν σ' ένα αγροτικό φορτηγάκι που, ανεβοκατεβαίνοντας τους λόφους, τους πήγε στο Χέμπουρν, απ' όπου ένα τοπικό τρένο τούς μετέφερε στο Νέτλετον. Στη διάρκεια εκείνης της αλησμόνητης μέρας η Τσάριτι Ρόγιαλ δοκίμασε πρώτη και τελευταία φορά την εμπειρία του σιδηροδρομικού ταξιδιού, χάξεψε σε μαγαζιά με φανταχτερές βιτρίνες, έφαγε καρυδόπιτα σε ζαχαροπλαστείο, είδε θέατρο και άκουσε έναν κύριο να λέει ακαταλαβίστικα πράγματα μπροστά σε εικόνες που θα τις απολάμβανε πραγματικά, αν οι επεξηγήσεις του δεν την εμπόδιζαν να τις κατανοήσει. Μετά από αυτή τη μύηση κατάλαβε πως το Νορθ Ντόρμερ ήταν ένα μικρό μέρος και ξύπνησε μέσα της η επιθυμία για επιπλέον πληροφόρηση. Μέχρι τότε, η θέση της ως υπεύθυνης της βιβλιοθήκης του χωριού δεν της είχε δώσει τα κατάλληλα ερεθίσματα για να μάθει περισσότερα απ' όσα γνώριζε. Για ένα δυο μήνες, λοιπόν, άρχισε να βουτάει ορεξάτα και αυσντόνια στους σκονισμένους τόμους της Βιβλιοθήκης Χάτσαρντ. Μα, σιγά σιγά, οι εντυπώσεις από το Νέτλετον άρχισαν να ξεθωριάζουν και της ήταν ευκολότερο να δεχτεί το Νορθ Ντόρμερ ως κέντρο του σύμπαντος παρά να συνεχίσει το διάβασμα.

Η παρουσία του ξένου, ωστόσο, ξαναζωντάνεψε αναμνήσεις από το Νέτλετον κι έτσι το Νορθ Ντόρμερ συρρικνώθηκε στις πραγματικές διαστάσεις του. Το μετρούσε χωρίς έλεος, από το ξεβαμμένο κόκκινο σπίτι του δικηγόρου Ρόγιαλ στη μια άκρη του ως τη λευκή εκκλησία στην άλλη. Ήταν ένα μικρούτσικο ημιορεινό χωριό, που το έκαγε ο ήλιος και το έδεσαν οι καιροί, εγκαταλειμμένο από τους κατοίκους του, χωρίς τρένο, τραμ, τηλεγράφο και ό,τι άλλο συνδέει τον άνθρωπο με τη σύγχρονη ζωή. Δεν είχε καταστήματα ούτε θέατρα ούτε αίθουσες

διαλέξεων ούτε «συγκροτήματα γραφείων»· μονάχα μια εκκλησία, που άνοιγε κάθε δεύτερη Κυριακή –αν η κατάσταση των δρόμων το επέτρεπε– και μια βιβλιοθήκη, για την οποία δεν είχε αγοραστεί ούτε ένα καινούριο βιβλίο τα τελευταία είκοσι χρόνια κι όπου τα παλιά μούχλιαζαν ανενόχλητα στα υγρά ράφια. Κι όμως, η Τσάριτι Ρόγιαλ άκουγε πάντα να της λένε πως έπρεπε να θεωρεί μεγάλη τύχη το ότι βρέθηκε στο Νορθ Ντόρμερ. Γνώριζε ότι, σε σύγκριση με τον τόπο καταγωγής της, το Νορθ Ντόρμερ συμβόλιζε τον πολιτισμό. Της το επαναλάμβαναν όλοι στο χωριό από τότε που έφτασε εκεί, μικρό παιδί. Ακόμη και η δεσποινίδα Χάτσαρντ της το είχε τονίσει κάποια φοβερή στιγμή: «Μην ξεχνάς ποτέ, παιδί μου, πως ο κύριος Ρόγιαλ ήταν εκείνος που σε κατέβασε από το Βουνό».

Στ' αλήθεια, την είχαν κατεβάσει από το Βουνό· από τον φαγωμένο γκρεμό που υψωνόταν κάθετα πάνω από τους πρόποδες της οροσειράς Γγκλ, δίνοντας στη μοναχική κοιλάδα μια προαιώνια αίσθηση μελαγχολίας. Το Βουνό απείχε περισσότερο από δεκαπέντε μίλια, μα ορθωνόταν τόσο απότομο από εκεί όπου τελείωναν οι λόφοι, ώστε έμοιαζε να σιαάζει ολόκληρο το Νορθ Ντόρμερ. Κι ήταν σαν ένας γιγάντιος μαγνήτης που τραβούσε τα σύννεφα και σκόρπιζε τις καταιγίδες σ' όλη την κοιλάδα. Αν υπήρχε ίχνος υδρατμού στην ατμόσφαιρα πάνω από τον οικισμό, ακόμη και την πιο καθαρή καλοκαιρινή μέρα, παρασυρόταν προς το Βουνό όπως το πλοίο στον κυκλώνα, πιανόταν στα βράχια και γινόταν χίλια κομμάτια, που ξαναγύριζαν στο χωριό φέροντας σκοτάδι και βροχή.

Η Τσάριτι δε γνώριζε πολλά πράγματα για το Βουνό. Πίστευε, ωστόσο, πως ήταν κακό μέρος και ντροπή της που προερχόταν από κει. Κι όπως της είχε τονίσει κάποτε η δεσποινίδα Χάτσαρντ, δεν έπρεπε να ξεχνά ποτέ, οτιδήποτε και να της τύχαινε στο Νορθ Ντόρμερ, πως την είχαν κουβαλήσει από κει πάνω και γι' αυτό να μη μιλάει και να λέει ευχαριστώ. Καθώς τα σκεφτόταν όλα αυτά, σήκωσε το βλέμμα της προς το

Βουνό και προσπάθησε, όπως συνήθως, να δείξει ευγνωμοσύνη. Όμως, βλέποντας τον νεαρό άντρα να στρίβει και να διαβαίνει την αυλόπορτα της δεσποινίδας Χάτσαρντ, ξαναγύρισαν στον νου της εικόνες από τους ασταφτερούς δρόμους του Νέτλετον. Ντράπηκε για το παλιό της καπέλο, αηδίασε το Νορθ Ντόρμερ και ζήτησε άλλη μια φορά την Άναμπελ Μπαλτς από το Σπρίνγκφιλντ, που θα άνοιγε τα γαλάζια μάτια της κάπου μακριά, καλύτερα ακόμα κι από το Νέτλετον.

– Πώς τα μισώ όλα! είπε ξανά.

Στα μισά του δρόμου, σταμάτησε σε μια ξεχαρβαλωμένη αυλόπορτα. Περνώντας μέσα, βάδισε στο πλακόστρωτο μονοπάτι και βρέθηκε σ' έναν παράξενο πλιθόκτιστο ναΐσκο· λευκοί ξύλινοι κίονες στήριζαν ένα αέτωμα όπου είχε χαραχτεί με θαμπά, χρυσά γράμματα η επιγραφή «Βιβλιοθήκη εις μνήμην Ονορίου Χάτσαρντ, 1832».

Ο Ονόριος Χάτσαρντ υπήρξε θεός του πατέρα της ηλικιωμένης δεσποινίδας Χάτσαρντ, μόλο που εκείνη, για να κερδίσει λίγη από την υστεροφημία του, προτιμούσε, αντιστρέφοντας τους όρους, να κανχιέται πως ήταν μικρανιψιά του. Πραγματικά, τα πρώτα χρόνια του δέκατου ένατου αιώνα ο Ονόριος Χάτσαρντ έχαιρε κάποιας φήμης. Όπως πληροφορούσε τους λιγοστούς επισκέπτες η μαρμαρίνη πλάκα στο εσωτερικό της βιβλιοθήκης, υπήρξε ένας άνθρωπος με αξιοσημείωτα λογοτεχνικά χαρίσματα, έγραψε μια σειρά δοκιμίων με τίτλο *Ο ερημίτης της Οροσειράς Ιγκλ*, γνώριζε προσωπικά τους λογοτέχνες Ουάσιγκτον Ίρβινγκ και Φιτς-Γκριν Χάλεκ και έφυγε από τη ζωή στο άνθος της ηλικίας του από πυρετό που τον έπιασε στην Ιταλία. Αυτή ήταν και η μοναδική σχέση του Νορθ Ντόρμερ με τη λογοτεχνία, μια σχέση που τιμήθηκε ευλαβικά με την ανέγερση του μνημείου όπου η Τσάριτι Ρόγιαλ πήγαινε και καθόταν στο γραφείο της κάθε Τρίτη και Πέμπτη απόγευμα, κάτω από μια κηλιδιασμένη χαλκογραφία του μακαρίτη συγγραφέα και αναρωτιόταν αν αυτός ένιωθε πιο πεθαμένος στον τάφο του ή εκείνη στη βιβλιοθήκη του.

Μπαίνοντας με βαριεστημένα βήματα στη φυλακή της έβγαλε το καπέλο της, το κρέμασε σε μια γύψινη προτομή της θεάς Αθηνάς, άνοιξε τα παντζούρια, έσκυψε προς τα έξω να δει αν υπήρχαν αυγά στη χελιδονοφωλιά πάνω από τα παράθυρα και, τέλος, κάθισε στο γραφείο μ' ένα κουβάρι μπαμπακερό νήμα κι ένα βελονάκι πλεξιμάτος. Δεν ήταν πολύ επιδέξια στις διάφορες μορφές χειροτεχνίας και της πήρε πολλές εβδομάδες να πλέξει το μισό μέτρο στενής δαντέλας που φύλαγε τυλιγμένη γύρω από την υφασμάτινη ράχη του περιοδικού *Ο Φανοκόρος*. Δεν υπήρχε όμως άλλος τρόπος για ν' αποκτήσει δαντέλα για την καλοκαιρινή μπλούζα της. Από τότε μάλιστα που η Άλι Χος, το φτωχότερο κορίτσι του χωριού, εμφανίστηκε στην εκκλησία με τους ώμους της να προβάλλουν προκλητικά, το βελονάκι της Τσάριτι δούλευε πιο εντατικά. Ξετύλιξε τη δαντέλα, έχωσε το άγκιστρο σε μια θηλιά κι έσκυψε πάνω στο έργο της συνοφρωμένη.

Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε και, πριν προλάβει να σηκώσει το βλέμμα, ήξερε πως ο νεαρός που είχε δει να μπαίνει στην αυλή της οικίας Χάτσαρντ βρισκόταν τώρα στη βιβλιοθήκη.

Χωρίς να της δώσει σημασία, άρχισε να κινείται αργά στην αίθουσα που έμοιαζε με κρύπτη. Είχε τα χέρια πίσω από την πλάτη και τα μυωπικά μάτια του περιεργάζονταν τις μουχλιασμένες ράχες των βιβλίων. Κάποια στιγμή, έφτασε στο γραφείο και στάθηκε μπροστά της.

– Έχετε καρτελοθήκη; ρώτησε με ευχάριστη, κοφτή φωνή. Τόσο την ξάφνιασε η ερώτηση, που το πλεχτό έπεσε από τα χέρια της.

– Αν έχουμε τι;

– Να... ξέρετε...

Σταμάτησε ξαφνικά κι εκείνη συνειδητοποίησε πως την έβλεπε πρώτη φορά. Φαίνεται πως η γενική επισκόπηση της αίθουσας που είχε κάνει το μυωπικό βλέμμα του, όταν μπήκε, την είχε περιλάβει στην επίπλωση της βιβλιοθήκης.

Το γεγονός ότι, ανακαλύπτοντάς την, έχασε τον ειρμό των σκέψε-

ών του δε διέφυγε της προσοχής της και χαμογέλασε χαμηλώνοντας το βλέμμα. Τότε, χαμογέλασε κι εκείνος.

– Όχι, μάλλον δε θα ξέρετε, είτε διορθώνοντας την πρώτη του ερώτηση. Θα ήταν κρίμα, άλλωστε...

Διακρίνοντας κάποια συγκατάβαση στον τόνο της φωνής του ρώτησε απότομα:

– Γιατί;

– Επειδή είναι πολύ πιο ευχάριστο, σε μια μικρή βιβλιοθήκη σαν αυτή, να ψαχουλεύει κανείς μόνος του... με τη βοήθεια της βιβλιοθηκάρου φυσικά...

Πρόσθεσε τις τελευταίες λέξεις με τέτοιο σεβασμό, που εκείνη αμέσως μαλάκωσε κι απάντησε αναστενάζοντας:

– Φοβάμαι πως δεν μπορώ να σας βοηθήσω πολύ.

– Γιατί; ρώτησε κι εκείνος με τη σειρά του.

Του αποκριθήκε πως τα βιβλία ήταν λίγα, έτσι κι αλλιώς, και πως η ίδια δεν είχε διαβάσει σχεδόν κανένα.

– Τα τρώνε τα σκουλήκια, πρόσθεσε μελαγχολικά.

– Αλήθεια; Κρίμα, γιατί βλέπω πως έχετε μερικά αξιόλογα. Φάνηκε να έχασε το ενδιαφέρον του για την κουβέντα και απομακρύνθηκε πάλι, δείχνοντας πως την είχε ξεχάσει. Η αδιαφορία του την ενόχλησε και ξανάπιασε το πλεχτό της, αποφασισμένη να μην του προσφέρει την παραμικρή βοήθεια. Πάντως, εκείνος φαινόταν να μην τη χρειάζεται, μια και περνούσε μεγάλα διαστήματα έχοντας της γυρισμένη την πλάτη του και κατεβάζοντας αραχνιασμένους τόμους από ένα μακρινό ράφι.

– Α, να! φώναξε ξαφνικά.

Σηκώνοντας το κεφάλι της, είδε πως είχε βγάλει το μαντίλι του και σκούπιζε προσεκτικά τις άκρες του βιβλίου που κρατούσε. Η πράξη του αυτή της κακοφάνηκε –ήταν σαν να την επιτιμούσε ότι δε φρόντιζε τα βιβλία– και είτε εκνευρισμένη:

– Δεν φταίω εγώ αν είναι βρόμικα.

Εκείνος γύρισε και την κοίταξε με ανανεωμένο ενδιαφέρον.

– Α... Ώστε δεν είστε η βιβλιοθηκάριος;

– Φυσικά και είμαι. Μα δεν μπορώ να ξεσκονίζω όλα αυτά τα βιβλία. Άλλωστε, κανείς δεν τα κοιτάζει ποτέ, τώρα που η κυρία Χάτσαρντ δεν μπορεί πια να περπατήσει ως εδώ.

– Ναι... σαν να 'χεις δίκιο.

Ακούμπησε κάτω το βιβλίο που σκούπιζε και την περιεργάστηκε σιωπηλά. Εκείνη αναρωτήθηκε μήπως η δεσποινίδα Χάτσαρντ τον είχε στείλει επίτηδες, για να ελέγξει αν έκανε σωστά τη δουλειά της. Η υποψία αυτή μεγάλωσε τη δυσφορία της.

– Σας είδα τώρα δα να μπαίνετε στο σπίτι της; έτσι δεν είναι; ρώτησε, αποφεύγοντας ν' αναφέρει όνομα, όπως συνηθιζόταν στη Νέα Αγγλία.

Ήθελε οπωσδήποτε να μάθει τι τον έκανε να 'ρθει και να ψαχουλεύει τα βιβλία της.

– Στο σπίτι της δεσποινίδας Χάτσαρντ; Ναι, είναι ξαδέερφη μου και μένω εκεί, απάντησε ο νεαρός.

Και, για να κατανικήσει τη δυσπιστία της, πρόσθεσε:

– Ονομάζομαι Χάρνεϊ, Λούσιους Χάρνεϊ. Μπορεί να σας έχει μιλήσει για μένα.

– Όχι, δε μου έχει μιλήσει, είτε η Τσάριτι, μολονότι πολύ θα 'θελε να μπορούσε ν' απαντήσει καταφατικά.

– Ε, καλά τότε... είπε ο ξάδερφος της δεσποινίδας Χάτσαρντ γελώντας.

Και μετά από μια παύση, που έκανε την Τσάριτι να σκεφτεί πως δεν του είχε δώσει πολύ ενθαρρυντική απάντηση, παρατήρησε:

– Φαίνεται ότι δε γνωρίζετε πολλά από αρχιτεκτονική. Εκείνη σάστισε εντελώς. Όσο περισσότερο προσπαθούσε να τον καταλάβει, τόσο πιο ακατανόητες γίνονταν οι κουβέντες του. Της θύμιζε τον κύριο που είχε «επεξηγήσει» τις φωτογραφίες στο Νέτλετον και ένιωσε την άγνοιά της βάρος ασήκωτο.

– Θέλω να πω, δε βλέπω να 'χετε βιβλία για τα παλιά σπίτια του χωριού σας. Ίσως γιατί η περιοχή αυτή δεν έχει ερευνηθεί αρκετά. Όλοι πάνε στο Πλίμουθ και στο Σάλεμ. Τι χαζομάρα! Κι όμως, το σπίτι της ξαδέρφης μου είναι εντυπωσιακό. Τα μέρη σας θα πρέπει να είχαν σημαντικό παρελθόν.

Σταμάτησε ξαφνικά, από φόβο μήπως φλυαρούσε πολύ.

– Ξέρετε, είμαι αρχιτέκτονας και ψάχνω για παλιά κτίρια στην περιοχή σας.

Εκείνη γούρλωσε τα μάτια της.

– Παλιά κτίρια; Μήπως υπάρχει και τίποτα που να μην είναι παλιό στο Νορθ Ντόρμερ; Δέστε τους κατοίκους του...

Εκείνος γέλασε κι άρχισε πάλι να τριγυρνάει.

– Δεν έχετε μια ιστορία του χωριού; Νομίζω πως γράφτηκε κάποιο βιβλιαράκι για τον αρχικό οικισμό γύρω στα 1840, είτε κάποια στιγμή από το βάθος της αίθουσας.

Η Τσάριτι σκέφτηκε, πιέζοντας το βελονάκι στο χεΐλι της. Υπήρχε ένα τέτοιο έργο, το ήξερε: *Το Νορθ Ντόρμερ και οι Τέως Δήμοι της Κομητείας Ιγκλ*. Το αντιπαθούσε ιδιαίτερα, γιατί ήταν ένα λεπτό, μαλακό βιβλίο, που συνέχεια έπεφτε από το ράφι ή γλιστρούσε προς τα πίσω και εξαφανιζόταν, ζουληγμένο ανάμεσα στους πλαϊνούς τόμους. Θυμόταν ότι την τελευταία φορά που το σήκωσε απόρησε γιατί να μπει κανείς στον κόπο να γράψει για το Νορθ Ντόρμερ και τα γειτονικά χωριά Ντόρμερ, Χάμπλιν, Κρέστον και Κρέστον Ρίβερ. Τα γνώριζε όλα και δεν αποτελούσαν παρά μια χούφτα σπιτάκια στις πτυχές των έρημων βουνών: στο Ντόρμερ πήγαιναν οι συγχωριανοί της για ν' αγοράσουν μήλα· στο Κρέστον Ρίβερ υπήρχε κάποτε εργοστάσιο χαρτοποιίας, που οι μισογρεμισμένοι τοίχοι του διακρίνονταν ακόμη πλάι στο ρέμα· και στο Χάμπλιν έπεφτε πάντα το πρώτο χιόνι. Γι' αυτούς όλους κι όλους τους λόγους ήταν φημισμένα.

Σηκώθηκε κι άρχισε να κινείται αόριστα ανάμεσα στα ράφια.

Όμως, δεν είχε ιδέα πού είχε βάλει την τελευταία φορά το βιβλίο και κάτι της έλεγε πως θα της έπαιζε πάλι το κρυφτούλι. Σίγουρα, δεν ήταν η τυχερή της μέρα.

– Κάπου θα 'ναι, είτε για ν' αποδείξει τον ζήλο της.

Μα δεν έμοιαζε να το πολυπιστεύει και ήξερε πως τα λόγια της την πρόδιναν.

– Ε, καλά τότε..., ξαναείπε εκείνος.

Βλέποντάς τον να φεύγει, η Τσάριτι ευχήθηκε όσο ποτέ να έβρισκε το βιβλίο.

– Άσ' το για την επόμενη φορά, πρόσθεσε ο επισκέπτης. Και σηκώνοντας τον τόμο που είχε ακουμπήσει στο γραφείο της τον παρέδωσε συμπληρώνοντας:

– Λίγος αέρας και ήλιος θα του έκαναν καλό. Είναι ένα βιβλίο αρκετά πολύτιμο, θα 'λεγα.

Χαιρετώντας τη μ' ένα νεύμα του κεφαλιού, βγήκε έξω χαμογελαστός.

Edith Wharton

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Το μυθιστόρημα αφηγείται την ιστορία της Τσάριτι Ρόγιαλ, μιας νεαρής κοπέλας με περήφανο και ανεξάρτητο χαρακτήρα, που ζει σε μια φτωχή επαρχιακή πόλη υιοθετημένη από μια τοπική οικογένεια. Όταν ο νεαρός αρχιτέκτονας Λούσιους Χάρνεϊ θα επισκεφτεί τη μικρή πόλη για μια επιστημονική μελέτη, η δεκαοκτάχρονη Τσάριτι θα τον ερωτευτεί και θα ξεκινήσει μια παθιασμένη σχέση μαζί του.

Το *Καλοκαίρι*, που θεωρείται από αρκετούς το καλύτερο έργο της Ίντιθ Γουόρτον, συγκρίνοντάς το ακόμα και με τη *Μαντάμ Μποβαρύ* του Φλομπέρ, εκδόθηκε το 1917 και προκάλεσε μεγάλη αίσθηση, καθώς ήταν ένα από τα πρώτα μυθιστορήματα που έφερε στο προσκήνιο τη σεξουαλική αφύπνιση μιας νεαρής γυναίκας.

Σπάζοντας την παράδοση των γυναικείων ρομαντικών μυθιστορημάτων, η Τσάριτι, μια ηρωίδα με χαρακτηριστικά σύγχρονης γυναίκας, αντιτίθεται με αξιοπρέπεια στην πίεση των κοινωνικών συμβάσεων, απόλυτα συμφιλωμένη με τα συναισθήματα και τη σεξουαλικότητά της.

ISBN 978-960-569-559-0

Κωδ. μιλ/σης 25.205

www.epbooks.gr